

LA DONA INVISIBLE

Un relat de: [MariaM](#)

Un tro fortíssim va rompre el silenci. Em va sorprendre perquè no havien pronosticat pluja i, certament, va acabar fent un bon ruixat. Confesso, però, que tan sols sentir el primer tro, fou l'excusa ideal per deixar-me dur per la nyonya i quedar-me a casa. Val a dir que no en tenia cap ganes de sortir.

Avui ja no he tingut excusa, he sortit. El matí reconec que se m'ha fet curt; tenia un munt de coses per resoldre. No entenc com se n'acumulen tantes; si ho puc evitar, no m'agraden les presses, al contrari. Quan sóc al carrer, vagarejo pensant que és el millor de la feina del dia.

En tornar a casa he coincidit amb una veïna, no en recordo el pis; és una dona madura, molt ben conservada, amb una coqueteria innata i, gran sentit de l'humor. No me n'he pogut estar i li he dit el que em sembla, que fa goig de veure-la. Ella, ràpida de reflex, m'ha contestat que s'ha fet invisible, que ja no les mira ningú i que aviat s'hauran de vestir de fosforites per tal que algú se les miri, a les madures i a les dones en general. M'ha deixat sense saber que dir. L'he trobada graciosa; sobretot, la idea d'haver-se tornat invisible m'ha fet somriure i, alhora, pensar amb coneguda que, en part, compartia la seva idea, trobava a faltar, senzillament, les mirades de beneplàcit, de complicitat.

Potser sí que, en general, hi ha falta d'interès, ens mirem poc; observem poc, i ens perdem molt.

De la trobada amb la dona invisible, ençà, han passat tres dies. Sortia de l'ascensor quan en Pepe, el conserge, m'ha aturat. És un home discret i, rarament, fa comentaris sobre els veïns. Em deia que a la Sra. Estrada se l'ha endut una ambulància, que ha avisat ell mateix. Baixava de casa sola, sagnant, descalça i fent tentines, talment, com si fugís d'una baralla. Segons deia, havia caigut, però, ell no ho creia. I tenia raó. Massa sovint es sentien discussions i algun gemec.

M'he hagut de reprimir la ràbia que sentia. Certament, de no canviar les coses, o ella, més li valdria ser invisible de debò.

De totes, totes i és important, el Pepe i jo mateixa, tenim formada la nostra opinió i la farem palesa el més aviat possible allà on correspongui.